

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

عبدالله امینی - کابل

۰۳ اکتوبر ۲۰۱۵

لرزه به اندام شورای نظر و جمعیت افتاده است

سقوط قندوز در دست طالبان که یک شهر مهم و ستراتیژیک برای شورای نظر و مناقین جمعیت اسلامی است، این دو گروه را در حالت جنون قرار داده است. به اصطلاح رهبران این دو گروه با عجله در پروان جلسه کردند تا راه های مقابله با طالبان را بیابند و شهر قندوز را از نفوذ طالب تهی سازند.

یورش طالبان و تسخیر "موقتی" قندوز رهبران کنونی شورای نظر و جمعیت اسلامی را سخت دست و پاچه ساخته است. در تبصره چند روز قبل اشاره کردم که طالبان در همین شهر شکست خوردند و حال در همین شهر دوباره به تاخت و تاز آغاز نموده اند. ازینرو رهبران این دو جناح زیر عنوان رهبران "جهادی" در پروان گرد هم آمدند تا ستراتیژی معینی را تعقیب نموده و آن را به مرحله اجرا بگذارند.

در میان آنها بسم الله محمدی، قانونی، صلاح الدین ربانی، قومندان الماس و یک عده دیگر دیده شده اند. این عده "آی اس آی" پاکستان را متهم ساخته اند که در سقوط قندوز دست داشته است. با وجودی که در مورد ادعای این گروه علیه پاکستان کمترین شک و تردیدی وجود ندارد، اما از بی کفایتی نظام فاسد و مستعمراتی کابل که خود در آن شریک اند، حرفی نزدند.

ربانی درین جلسه پیشنهاد نمود که در تمام ولایات شورای مجاهدین تشکیل شود که در موارد خطیر مانند حادثه قندوز به سرعت عمل نمایند. آنها همچنان وعده کردند که فرزندان خود را بسیج خواهند کرد تا با قوای امنیتی برای دفاع یکجا شوند. این گروه از "حکومت" تقاضا نموده اند که از قیام عمومی پشتیبانی نموده و رهبران سابق جهادی برای حفظ امنیت تجهیز نمایند. با وجودی که مردم کشور از طالبان سیاه اندیش و وحشی نفرت دارند، یک قسمت از وقوع حادثه قندوز را ناشی از عملکرد میلشیا ها و قومندانان جهادی می دانند که مردم را به جان رسانده و روی اجبار به طالبان رو می آورند. ظلم و ستم، بی عدالتی، فقر، خیانت و میهن فروشی همه دلایل رو گشتاندن مردم از دولت و حامیانش است.

مردم فلاکت زده ما بین دو سنگ آسیا آرد می شوند. از یکسو دولت و عمال آنها مانند شورای نظر و جمعیت بر مردم ما ظلم و ستم روا می دارند و از جانب دیگر وحشیان طالب شقاوت و بدبختی را بر آنها تحمیل می نمایند. آیا جای آسایشی در افغانستان است که مردم ما در آن جا بروند و نفس راحت بکشند؟